

Mancs a mancsban

Állatmesék erdön innen, réten túl

Tartalom

A csiklandós hóember

4

A hencegő mókus

6

A hegyi futár

8

Cserfes-patakocska

10

A nyomozás

12

Nyuszóka bajba kerül

14

A varázssapka

16

Téli bál az erdőben

18

Segítség! Lavina!

20

Gizaliza első barátja

22

Az elveszett csengő

24

Hová lett a palacsinta?

26

A mohapárna

28

Hunyorka

30

A baleset

32

Az eltűnt kosár

34

Libagaliba

36

Prüntyike

38

Segítő mancsok

40

Csibike ajándéka

42

Az égi tolvaj

44

Dadogó nyuszi

46

Egérgyűlés

48

Erdei piramis

50

Jelmezbál az erdőben

52

Fogadjuk örökbe!

54

Sün Saci és a piros lámpa

56

Az ajándék

58

Balatoni kaland

60

Toni, a bátor tacsó

62

A fonal fogságában

64

A csiklandós hóember

Az erdőben ezen a télen olyan nagy hó esett, amilyenre még a legöregebb bagoly sem emlékezett. Puha volt, fehér és csillogó, hóemberépítésre, szánkózásra, hógolyózásra hívogató.

– Tudjátok mit? Közösén építsünk hóembert! – rikkantotta Nyuszi Misi társainak, és már gurította is az első hógolyót.

Hamarosan ott állt előttük egy szép, dundi hóember. Répaorra volt, kavicsszeme, és egy fekete sapkája.

– Na, készen van! – mondta Borzi mókus, és megsimította a hóember oldalát.

Abban a pillanatban furcsa dolog történt.

– Hihihiii! – nevetett a hóember.

Az állatok ledermedtek.

– Te... te most... nevettél? – pislogott Sünci süni a hóemberre.

– Hihih! Hahaha! – kacagott a hóember, és közben rázkódás futott végig gömbölyded testén.

Brekusz tapsolni kezdett.

– Nahát! Ilyet sem láttam még! Egy csiklandós hóember!

Nyuszi Misi óvatosan megérintette a másik oldalát.

– Hahaha! Csiki-i-is vagyok! – nevetett megint a hóember, és egy apró hódarab hullott le a válláról.

– Csiklandós! – nevetett Borzi mókus. – Egy csiklandós hóember!

Ezen aztán mindenki nevetett. Csiklandozták, simogatták, ölelgették a hóembert. Csakhogy egy idő után a hóember nevetése egyre halkabb lett.

– Mi a baj? – kérdezte Brúnó maci óvatosan.

– Elfáradtam... – válaszolta a hóember. – A sok nevetés is fárasztó ám!

Az állatok elcsendesedtek. Sünci süni közelebb lépett.

– Akkor csak beszélgessünk!

A kisállatok leültek mellé. Beszélgettek a télről, a havazásról. A hóember mosolyogva figyelt.

– Így jó – mondta halkan. – Ugye, nem baj, hogy csiklandós vagyok? – kérdezte.

– Dehogy! – felelte Nyuszi Misi. – Ez tesz téged különlegessé. Ilyet még egyikünk sem látott vagy hallott, hogy egy hóember csikis legyen!

A hóember szélesen elmosolyodott. A kisállatok tudták, hogy ilyen

hóember csak náluk van. Elbúcsúztak, és megbeszélték, hogy másnap is eljönnek egy kis beszélgetésre és nevetésre. A hóember még sokáig mosolygott, és alig várta a másnapot.

A hencegő mókus

Az erdő napfényes tisztásán Mókus Miki ragyogott az örömtől.

Talált egy óriási, fényes mogyorót – akkorát, amekkorát még senki sem látott.

– Látjátok? Én vagyok a legjobb mogyorókereső az egész erdőben! – hirdette fennhangon, miközben a bokrok között ugrándozott. – Senki sincs, aki ennyire ügyes lenne!

Barátai – Nyuszi Nóri, Sün Saci és Cincérke – mosolyogva figyelték, ahogy Miki büszkén lengeti a mogyorót. Nóri óvatosan megjegyezte:

– Miki, jó, jó. De nem szép dolog ennyire hencegni.

Miki azonban nem foglalkozott a nyuszi szavaival. Tovább mondta a magáét.

– Á-á! Én különleges vagyok! Ti csak irigykedtek! Ilyen mogyorót csakis egy igazi mester-kutatómókus talál!

Sün Saci megcsóválta a fejét.

– Most azt is megmutatom, milyen magasra tudok ugrani! – jelentette ki Miki. – Hisz egy ilyen ügyes mókusnak semmi sem lehetetlen! Ha-hóóóó! Nézzetek ide! – kiáltotta diadalmasan.

Futott, futott, majd óriási lendülettel felugrott egy sudár fára. Csak-hogy a hosszú farka beleakadt egy vékony ágba. Miki pedig ott maradt lefelé lógva.

– Jaj! Segítség! – kiáltotta kétségbeesetten. – Még a mogyoróm is majdnem leesett!

A barátai azonnal odasiettek. Nóri szólt először:

– Ne mozogj, Miki! Mindjárt segítünk!

Sün Saci és Cincérke a fa törzsén ügyesen felkapaszkodtak, óvatosan kibogozták Miki farkát az ágból, majd együtt segítettek neki visszaereszkedni a földre.

Miki lihegve ült le, a mogyorót a melléhez szorítva.

– Köszönöm... nagyon. Butaság volt hencegni. Azt hittem, ettől leszek különleges.

Nóri megsimogatta a vállát.

– Nem baj, ha büszke vagy, Miki. Csak nem kell mindig nagydobra verni.

Miki bólintott.

– Megtanultam. Mostantól nem dicsekszem. Örülök, hogy a barátaim vagytok. Gyertek! Falatozzunk együtt!

A mogyoróból mindannyian kaptak. Aznap délután együtt játszottak a tisztáson. Miki rájött, hogy a barátság sokkal nagyobb kincs, mint bármilyen fényes, nagy mogyoró.

A hegyi futár

A falu melletti hegyek között élt Csanád, a híres hegyi futárkecske. Nyakában aranyszínű kis harang lógott, amely minden lépésnél vidáman csengett-bongott. Nem leveleket hordott, hanem csomagokat. Aznap egy különösen szép, gömbölyű káposztát kellett kézbesítenie a hegyen lakó Hegybérci családnak. Tudniillik a kecskepapának születésnapja volt, és barátja, Káposztafaló Kecske ezt küldte neki ajándékba.

– Fontos küldemény! – húzta ki magát Csanád. – Ünnepi káposzta! Időben kell eljuttatnom a címzetthez.

El is indult a kanyargós hegyi ösvényen. A káposzta azonban olyan friss és illatos volt, hogy már az első kanyar után megszólalt a gyomra:

– Krrr... csak egy falatot... Ez csak minőség-ellenőrzés – dünnyögte. Leharapott egy levelet.

– Óh, milyen ropogós, milyen ízes!

Felkapaszkodott a meredek sziklához.

– Hú! Ilyen nehéz emelkedőn energiára van szükség – és még egy levelet megevett.

A hegyi pataknál megállt inni.

– Nedves környezetben könnyebben romlik az áru – jobb, ha kisebbíték rajta egy kicsit.

Mire felért a hegytetőre, a hatalmas káposztából csak egy teniszlabdányi zöld gombóc maradt. A nagybajuszú kecskepapa ránézett.

– Ez volna az ünnepi ajándék?

Csanád zavarban megcsörgette a harangját.

– Hát... a káposzta sűrített változata.

A nagybajuszú kecske elnevette magát.

– Sebaj, futár barátom. Látom, hosszú volt az út. Gyere be, kapsz te is vacsorát! Még jó, hogy van itthon másik fej káposzta, azzal együtt elég lesz.

Csanád elfogadta a meghívást. Bár a káposztából kevés maradt, Csanád egy fontos leckével lett gazdagabb. Elhatározta, hogy ha futár akar maradni, mindig teli hassal indul útnak – és a rábízott csomaghoz többé nem nyúl, bármilyen csábító is legyen.

We know
books

